

Δεν μπορώ να βλέπω την αδικία γύρω μου...

• Οι λέξεις-κλειδιά είναι η ελικρίνεια και ο σεβασμός

«Κάποιοι με αποκαλούν δειλό, αλλά δεν είμαι. Ανήκα στον κεντρικό χορό. Φοβάμαι πως σήμερα υπάρχουν στους κόλπους της Αριστέρας στοιχεία που αλλοιώνουν το νόημα της. Παρατηρούμε συχνά έναν τριετή ακριβισμό που ξεκινάει πάντα με το δόξα-δόξα ότι εμείς έχουμε δίκιο, το λεγόμενο ηθικό πλεονέκτημα. Κάποιοι πάνε να κομβολογήσουν με το ζόρι έναν σταυρό που δεν είναι δικός τους. Δεν μπορώ να παύσεις τους αγώνες των άλλων, είναι σαν να τους χειραγωγείς, να τους ενουλιζείς και, τελικά, να τους σαμποτάρεις. Έχω πολύ κοκκίρο το αίσθημα του δικαίου μέσα μου. Υπάρχουν κάποιες αξίες στη ζωή μου που τις θεωρώ πολύ βασικές: η ευγένεια, η καλσύνη, το να μην καταπιάνεις την ελευθερία του άλλου, το να σεβαστείς τα όριά του. Δεν μπορώ να βλέπω την αδικία γύρω μου. Γιατί αν δεν την αντιμετωπίσεις γρήγορα, εξαπλώνεται».

Υπογραφή: Χρήστος Μάιτορος, Διευθυντής Τραγουδιστής

Χωρίς θυσίες δεν υπάρχει δουλειά...

• Σε κάθε απόφαση κάτι κερδίζουμε και κάτι χάνουμε!

«Νομίζω ότι δεν υπάρχει δουλειά που να μην έχει κάποιες θυσίες. Πρότιμα να σας πω τι δεν θύσασα για τη διεθνή καριέρα: πήρα την απόφαση αρκετά νωρίς ότι δεν ήθελα να ζήσω μόνιμα εκτός Ελλάδας. Αυτό σίγουρα μου στοικιάει, γιατί δεν υπάρχουν προκλήσεις καλλιτεχνικών και άλλων τρόπων έκφρασης στην Ελλάδα που είναι μια μικρή αγορά. Είμαι ευχαριστημένη όμως με την επιλογή μου, γιατί κατάφερα, συνεργαζόμενη με πρακτικούς του εξωτερικού, να ταξιδεύω σε όλον τον κόσμο για παραστάσεις και συναυλίες, χωρίς να φύγω από τη χώρα μου.

Υπογραφή: Μairi-Ελεν Νέλι, Διακεκριμένη Μεσοφωνός

Σε κάθε μας απόφαση κάτι κερδίζουμε και κάτι χάνουμε. Και τίποτε δεν κερδίζεται χωρίς προσήθηθα! Σε κάθε ρόλο που μου προτείνεται βάζω ενδιαφέρον και όσο πιο πολύ τον μετρώ και εμπνέω σε αυτόν, μουσικά και υποκριτικά, γίνεται ο αγαπημένος μου. Πραγματικά μου είναι πολύ δύσκολο να έχω ρόλους που έχω εμπνεύσει. Τα τελευταία χρόνια έχω αρχίσει να διδάσκω τραγούδι, κυρίως επειδή μου το ζητούσαν, και στην πορεία ανακάλυψα ότι μου άρεσε πολύ. Τα μαθήματά μου, κατά τη διάρκεια του ελεύθερου, τα σκέφτομαι θεατρικώς και απέκτησα και άλλους μαθητές, από το εξωτερικό. Αυτό θα μπορούσα να πω ότι ήταν ένα καλό που έφερε η περιπέτεια της πανδημίας. Το ότι δημιουργήσαμε κανάλια επικοινωνίας με όλον τον κόσμο μέσω διαδικτύου, τα οποία προσποιούμενους ούτε καν είχαμε φανταστεί ότι θα μπορούσαν να λειτουργούν!».

Ήθος και εργατικότητα, οι δύο λέξεις-κλειδιά...

• Αν τις έχεις, θα προκόψεις...

«Μου προσφέρθηκε θέση βουλευτή Επικρατείας, εκλόγιμη. Επί Ν.Δ., με πρωθυπουργό τον Κώστα Καραμανλή. Ευχαρίστησα πολύ και είπα ότι εάν αποφασίσω να ασχοληθώ θα βάλω υποσημειώματα κανονικά, να εκλεγώ με ψήφο. Και από το ΠΑΣΟΚ μου είχαν προτείνει. Δεν τα πάω καλά με τους "κομματικούς". Σέβονται την όποια πεποιθισιά, πολιτική ταυτότητα, του καθενός. Εκείνο που δεν θέλω είναι οι παρωπίδες και ο φανατισμός. Όχι οπαδισμός. Να είσαι φίλος, όχι οπαδός. Το ίδιο υποσημειώ και για τα ποδοσφαιρικά. Είναι η βασική αρχή μου: χωρίς φανατισμούς, προκαταλήψεις, σκοπιμότητες. Αυτό προτείνω και στους νεότερους συναδέλφους: ήθος και εργατικότητα. Έχεις αυτές τις δύο λέξεις; Θα προκόψεις. Δεν τις έχεις, θα σου φταίει ο φανατισμός, ο συνδικαλισμός, ο διεφθαρμένος, ο αποσοδήσιμος. Όταν λέμε ήθος εννοούμε αγάπη, αλληλοσυνεννόηση, αλληλοβοήθεια, ανθρωπιά.

Υπογραφή: Πάνος Σοτήριανός, Βετεράνος Αστυνομικός Συντάκτης

Με αξίωσε ο Θεός να φτάσω, ύστερα από 41,5 χρόνια σκληρής δουλειάς, να πάρω τη συνταγή μου. Άλλοι συναδέλφοι, που ξεκίνησα μαζί, δεν αξιώθηκαν. Επε γιατί άλλαξαν δουλειά είτε γιατί έφταναν για τον Άγιο Πέτρο... Έγώ έχω συνταγή και εγγόνια».

Νιώθω πως αυτό είναι το σπίθ μου...

• Και δεν το μετανιώσα

«Άρρητα να καταλήξω. Ξεκίνησα ως πιανίστα, πήρα δίπλωμα στη Ζυρίχη πάνω στο ορχηστρικό πιάνο, σπούδασα μουσολογία, έχω παίξει πολλή μουσική δωμάτιου, έχω συνοδεύσει τραγουδιστές, έχω κάνει cabaret στην όπερα, έχω παίξει εκκλησιαστικά όργανα... Δίνω μια μεγάλη πορεία ούσπου να φτάσω εδώ, νομίζω όμως πως αυτός ήταν ο σωστός δρόμος για εμένα. Έπρεπε να αποκτήσω όλη αυτή την εμπειρία για να μπορέσω να πάρω την απόφαση και να ασχοληθώ με τη διευθυνση ορχήστρας. Από τη στιγμή που πήρα την απόφαση δεν το μετανιώσα ούτε λεπτό. Νιώθω πως αυτό είναι το σπίθ μου, ο χώρος όπου μπορώ να κινούμαι ελεύθερα, με φυσικότητα. Είναι πολύ σημαντική η αίσθηση πως ό,τι κάνω βγαίνει αβίαστα – δεν εννοώ χωρίς κόπο, εννοώ φυσικά. Αυτή η αίσθηση είναι για εμένα, κάθε φορά που βρισκόμαι στη σκηνή, κάθε φορά που σκέφτομαι μπροστά σε μια ορχήστρα, η επιβεβαίωση πως έκανα τη σωστή επιλογή».

Υπογραφή: Ζοή Τσοκάνου, Γνωστή Αρχιμουσικός